

Το παρακάτω αποτελεί κείμενο συμβολής και προβληματισμού για την ιδρυτική συνδιάσκεψη της ΛΑ.Ε. και δεν έχει τον χαρακτήρα πλατφόρμας με οργανωτική συγκρότηση.

Η χώρα σε πορεία κατάρπτωσης

Η Ελλάδα πλέον βρίσκεται σε πορεία εθνικής και κοινωνικής παρακμής ιστορικών διαστάσεων. Μετά την πλήρη αντιστροφή όλων των θετικών προσδοκιών για την κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, η κρίση λαμβάνει υπαρξιακά χαρακτηριστικά για την κοινωνία και τη χώρα.

Με το 3ο Μνημόνιο και τις εφαρμοστικές του ρυθμίσεις, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις, τα φτωχότερα αγροτικά στρώματα και η μικρή ιδιοκτησία θα συμπιεστούν έως εξαφάνισης. Η νεολαία, το επιστημονικό προσωπικό και οι συνταξιούχοι θα βρεθούν σε ασφυκτικό κλοιό. Το βιοτικό επίπεδο της μισθωτής εργασίας στον δημόσιο τομέα θα εξακολουθήσει να υποβαθμίζεται, ενώ στον ιδιωτικό τομέα θα υπάρξει περαιτέρω κατάργηση των συλλογικών κατακτήσεων (συρρίκνωση εργασιακών δικαιωμάτων και απεργίας, ομαδικές απολύσεις, επαναφορά lock out, κατάργηση 13ου και 14ου μισθού κλπ). Η ανεργία θα συνεχίσει να μαστίζει ένα τεράστιο τμήμα της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Αυτό όμως που επιπλέον θα κριθεί είναι αν η Ελλάδα θα απωλέσει καθολικά την εθνική και λαϊκή της κυριαρχία. Το καθεστώς αποικίας χρέους βαθαίνει περισσότερο με το μνημόνιο Τσίπρα, ιδίως μετά την αποδοχή της εκποίησης της δημόσιας περιουσίας προς όφελος των δανειστών και τη θεσμοθέτηση του διαβόητου «κόφτη». Βουλή και κυβέρνηση αυτοκαταργούνται και εγκαθίσταται ένα νέο καθεστώς διαρκούς επιτήρησης που ουσιαστικά καταργεί τη δημοκρατία και το κοινοβούλιο. Η Ελλάδα μετατρέπεται ολοταχώς σε προτεκτοράτο του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Εν όψει αυτής της προοπτικής υπάρχουν δύο κυρίαρχες πολιτικές επιλογές. Από τη μια, η επιλογή της υποταγής, δηλαδή η συνέχιση του νεοαποικιακού μνημονιακού καθεστώτος, με λιτότητα και νεοφιλελευθερισμό. Την επιλογή αυτή στηρίζουν ξεκάθαρα τα ισχυρότερα κέντρα της αστικής τάξης, τα μεγάλα ΜΜΕ καθώς και στρώματα της ανώτερης μεσαίας τάξης. Από την άλλη, η επιλογή της ρήξης, δηλαδή η ανάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας, με τόνωση της λαϊκής κυριαρχίας και της δημοκρατίας, και παράλληλα ολική αναδιάρθρωση της οικονομίας σε παραγωγική κατεύθυνση, υπέρ των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και άρση της λιτότητας.

Η επιλογή της ρήξης βρίσκει ισχυρή, αλλά προς το παρόν ασύντακτη, στήριξη στη μισθωτή εργασία, τα μικρομεσαία στρώματα των πόλεων και της υπαίθρου και τους αυτοαπασχολούμενους, τη νεολαία και τα φτωχότερα αγροτικά στρώματα. Η δύναμή της πηγάζει από την προοπτική εθνικής και δημοκρατικής ανασύνταξης, κοινωνικής απελευθέρωσης και παραγωγικής ανασυγκρότησης. Αλλά δημιουργεί και ανησυχίες επειδή οπωσδήποτε περιλαμβάνει έξοδο από την ευρωζώνη, παύση πληρωμών στο δημόσιο χρέος, σύγκρουση και ρήξη με την Ε.Ε.

Ανάταξη και επανίδρυση της ΛΑΕ

Η ΛΑΕ πρέπει και μπορεί να γίνει ο καθοριστικός πολιτικός παράγοντας της επιλογής της ρήξης. Η εθνική ανεξαρτησία, η λαϊκή κυριαρχία και η δημοκρατία, η κοινωνική και ταξική αναδιανομή υπέρ των λαϊκών τάξεων και η άρση της λιτότητας αποτελούν κομβικούς της στόχους. Η πολιτική της κατεύθυνση οδηγεί σε σύγκρουση και ρήξη με τους δανειστές και τους μηχανισμούς της Ε.Ε. Η ΛΑΕ θεωρεί ότι οι παραπάνω στόχοι είναι οι βασικοί και άμεσα εφαρμόσιμοι κρίκοι ενός μεταβατικού σοσιαλιστικού προγράμματος, το οποίο ξεκινά να εφαρμόζεται από σήμερα, διέρχεται από τον σταθμό μιας αριστερής/ριζοσπαστικής διακυβέρνησης και, μέσα από τη δυναμική του, θα καταλήξει να θέσει ζήτημα πολιτικής εξουσίας στην ελληνική κοινωνία. Επιδιώκει να γίνει ο βασικός φορέας του ελληνικού λαού σε έναν αγώνα που έχει ρίζες στις πιο αυθεντικές παραδόσεις, κοινωνικές και εθνικές, των λαϊκών στρωμάτων. Πρέπει και μπορεί να γίνει ο σύγχρονος εκφραστής μιας προοδευτικής, ανοιχτής Ελλάδας, με αυθεντικό διεθνισμό που θα πατάει σε ό,τι πιο υγιές και δημοκρατικό έχει ο ελληνικός πολιτισμός.

Οι κοινωνικές δυνάμεις που θα στηρίξουν τον αγώνα είναι οι δυνάμεις που προκρίνουν την επιλογή της ρήξης. Αυτή είναι η πραγματική βάση για το πατριωτικό και κοινωνικό μέτωπο που σήμερα απαιτείται στην Ελλάδα. Την πολιτική πρωτοπορία θα την προσφέρουν οι δυνάμεις της Αριστεράς που έχουν διαχωρίσει απόλυτα τη σχέση τους με τον ΣΥΡΙΖΑ. Θα συμμαχήσουν όμως με πολύ ευρύτερες δυνάμεις που έχουν δείξει συνέπεια και εντιμότητα. Η πορεία των τελευταίων έξι χρόνων έχει δείξει ότι δεν αρκούν οι δυνάμεις της Αριστεράς για το εθνικό και κοινωνικό έργο μπροστά μας.

Στην κατεύθυνση αυτή η ΛΑΕ πρέπει να αγωνιστεί για την ανάκτηση της χαμένης αξιοπιστίας των αντιμνημονιακών δυνάμεων, οικοδομώντας το εναλλακτικό πρόγραμμα και το αναγκαίο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο. Για να το πετύχει είναι υποχρεωμένη να βαδίζει προς την ουσιαστική επανίδρυσή της, βλέποντας κριτικά τη διαδρομή της Αριστεράς, του λαϊκού κινήματος και του ίδιου του εαυτού της. Η ιδρυτική συνδιάσκεψη πρέπει να αποτελέσει σταθμό δείχνοντας ότι η ΛΑΕ διορθώνει τα λάθη που εμποδίζουν τη δυναμική της.

Τι να κάνουμε:

Ο στόχος του μετώπου ρήξης δεν μπορεί παρά να είναι η εξουσία. Τίποτε άλλο δεν θα είναι πειστικό για τον ελληνικό λαό. Απαραίτητο στοιχείο για την ανάληψη της εξουσίας είναι η αυτο-οργάνωση του ίδιου του λαού. Στο πλαίσιο αυτό, η ΛΑΕ οφείλει να δράσει σε τριπλή κατεύθυνση: προγραμματική, κινηματική και πολιτικά ενωτική.

Πρόγραμμα

Το εναλλακτικό πρόγραμμα της ΛΑΕ αποτελεί τη βάση της δράσης της και της πρότασής της προς την κοινωνία. Είναι απολύτως απαραίτητο να υπάρξει πρόγραμμα συνεκτικό, ολιγόλογο και συγκεκριμένο. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αβάσιμες υποσχέσεις. Δεν πείθουν καθόλου ούτε οι γενικολογίες, ούτε η επανάληψη θέσεων που απλώς καταγγέλλουν τη λιτότητα και τα μνημόνια.

Οι βασικοί άξονες του προγράμματος πρέπει να είναι, με την εξής σειρά:

α) Παύση πληρωμών και έναρξη της διαδικασίας για βαθιά διαγραφή του χρέους.

β) Καταγγελία από την Ελλάδα των τριών δανειακών συμβάσεων (2010, 2012, 2015).

γ) Άρση της λιτότητας και χρήση των δημοσιονομικών εργαλείων με κύρια κατεύθυνση την αντιμετώπιση της ανεργίας. Σχεδιασμένη αποδόμηση και άρση του μνημονιακού νομοθετικού πλαισίου και των εφαρμοστικών νόμων.

δ) Εθνικοποίηση των τραπεζών και δημιουργία δημόσιων αναπτυξιακών τραπεζών. Έλεγχος στην Τράπεζα της Ελλάδος και διορισμός δημοσίου επιτρόπου για το τραπεζικό σύστημα.

ε) Ανάταξη των εργασιακών σχέσεων υπέρ της εργασίας, με τόνωση μισθών και συντάξεων.

στ) Μετάβαση σε εθνικό νόμισμα και έξοδος από την ΟΝΕ καθώς και εγκαίνιαση μιας πολιτικής ρήξης/εξόδου από την Ε.Ε. Προετοιμασία για το ενδεχόμενο μιας μονομερούς αποπομπής της Ελλάδας από την Ε.Ε., η οποία είναι νομικά δυνατή βάσει της Συνθήκης της Λισαβόνας.

ζ) Παραγωγική ανασυγκρότηση μέσω βιομηχανικής πολιτικής στηριγμένης σε δημόσιες επενδύσεις, με νέα σχέση με τον ιδιωτικό τομέα που θα στηρίζει τους μικρομεσαίους. Σε συνδυασμό με την ανάκτηση των ιδιωτικοποιημένων δημοσίων επιχειρήσεων και αγαθών και την εθνικοποίηση αναγκαίων στρατηγικών επιχειρήσεων με συμβολικό και περιορισμένο αντάλλαγμα λόγω και των ζημιών από την ως τώρα εκποίηση αλλά και την κατάσταση έκτακτης ανάγκης της χώρας.

η) Κάθαρση του κρατικού μηχανισμού, μετασχηματισμός της δημόσιας διοίκησης και ενίσχυση της δημοκρατίας με κατάργηση όλων των αντιδημοκρατικών-αντικοινοβουλευτικών μέτρων (κόφτης, ΠΝΠ, αποικιακά δημοσιονομικά όργανα όπως η ΓΓΔΕ, το Δημοσιονομικό Συμβούλιο κλπ), αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, προκήρυξη Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης.

Για εμάς είναι σαφές ότι σήμερα ένα εναλλακτικό πρόγραμμα πρέπει με απλό και λογικό τρόπο να καταπολεμήσει τη φοβία που έχουν καλλιεργήσει η ολιγαρχία και τα ΜΜΕ σχετικά με την δυνατότητα ανάκτησης της νομισματικής κυριαρχίας με τρόπο που θα είναι υπέρ των λαϊκών συμφερόντων. Επίσης, είναι σαφές ότι το πρόγραμμα αυτό είναι ανέφικτο χωρίς ευθεία ρήξη με την Ε.Ε., ιδίως στους τομείς των επενδύσεων, του εμπορίου καθώς και των κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων στα πλαίσια της δημοσιονομικής πολιτικής της Ε.Ε. Οφείλουμε να προετοιμάσουμε τον ελληνικό λαό για τη ρήξη με την Ε.Ε., οργανώνοντας ένα πολιτικό κίνημα ανάκτησης της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας.

Το πρόγραμμα, τέλος, θα απαιτήσει σύγκρουση με τις εγχώριες δυνάμεις που στηρίζουν την επιλογή της υποταγής και γνωρίζουν πολύ καλά ότι το ευρώ αποτελεί εγγύηση της κυριαρχίας τους. Είναι ένα πρόγραμμα βαθιά αντικαπιταλιστικό που ανοίγει τον δρόμο για πραγματική αλλαγή της κοινωνικής ισορροπίας υπέρ του κόσμου της εργασίας, αλλά και της μικρομεσαίας οικονομικής δραστηριότητας. Προωθεί τη σοσιαλιστική προοπτική στην πράξη και όχι στα λόγια.

Κινηματική δράση

Βασισμένη στο πρόγραμμά της, η ΛΑΕ θα πρέπει να δράσει στο κινηματικό πεδίο, σε περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από απογοήτευση και εντεινόμενη οργή.

Τα καθήκοντα περιλαμβάνουν:

- 1) Ανατροπή της σημερινής νοοτροπίας στις ομοσπονδίες και τα συνδικάτα, με την αναπαραγωγή συνδικαλιστικών γραφειοκρατικών ηγεσιών.
- 2) Χτίσιμο νέων συνδικάτων σε χώρους που ουσιαστικά παραμένουν συνδικαλιστικά ακάλυπτοι.
- 3) Δημιουργία νέων μορφών συσπείρωσης των ανέργων και της νεολαίας σε τοπικό και εθνικό επίπεδο.
- 4) Κοινές αγωνιστικές δράσεις νεολαίας, εργαζομένων, επιστημόνων και ανέργων προκειμένου να δομείται στην πράξη το μέτωπο αντίστασης.

Για τον σκοπό αυτό απαιτείται να διαλέγουν πάντα οι αγωνιστές της ΛΑΕ τον δρόμο της ρήξης με τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Αυτό σημαίνει άμεσο και πλήρη διαχωρισμό από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ. Το σημείο αυτό πρέπει να αποτελέσει είτε μέρος της Πολιτικής Απόφασης είτε αντικείμενο μιας Ειδικής Πολιτικής Απόφασης της Συνδιάσκεψης της ΛΑΕ. Ταυτόχρονα πρέπει να διαμορφώνουμε ενωτικά σχήματα

και πρωτοβουλίες με περιεχόμενο αντικυβερνητικό και αντιμνημονιακό, καθώς και με δημοκρατική λειτουργία. Μια τέτοια στάση είναι απαραίτητη στους δήμους και τις περιφέρειες, στους χώρους της νεολαίας (σπουδάζουσας και μη) στις γειτονιές και στους χώρους δουλειάς.

Ενωτικές και μετωπικές πρωτοβουλίες

Η ΛΑΕ οφείλει άμεσα να δράσει και ως μια γνήσια ενωτική δύναμη, απευθυνόμενη σε όλες εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις, τα κοινωνικά κινήματα, τα συνδικάτα και ενώσεις, τους επιστήμονες, τους καλλιτέχνες, τις προσωπικότητες και τους ανένταχτους πολίτες που κοιτούν με συμπάθεια την επιλογή ρήξης. Οι δυνάμεις αυτές είναι πολύ ευρύτερες από την Αριστερά.

Η συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου απαιτεί μεγάλη προσπάθεια, προσοχή και χρόνο. Στη βάση του προγράμματος της ΛΑΕ, προτείνουμε να συσταθούν συμβούλια/επιτροπές σε κάθε νομό προκειμένου να ορθώσουν αντιστάσεις και να επεξεργαστούν τμήματα του προγράμματος. Προτείνουμε ακόμη να συγκροτηθεί μια πανελλαδική ομάδα συντονισμού, με συμμετοχή πολιτικών φορέων, ακαδημαϊκών κινήσεων, κινημάτων και προσώπων, που θα συμβάλλει κεντρικά στη διαμόρφωση του μετώπου και στη συλλογική επεξεργασία του προγράμματος. Ο στόχος θα είναι να γίνουν προγραμματικά περιφερειακά συνέδρια το επόμενο εξάμηνο, όπου τον πρώτο λόγο θα έχουν οι πολίτες και οι οργανωμένες δυνάμεις, ώστε το πρόγραμμα της ΛΑΕ να γίνει πραγματικά λαϊκό δημιούργημα και κτήμα.

Η ιδρυτική συνδιάσκεψη της ΛΑΕ πρέπει να παίξει καταλυτικό ρόλο στην κατεύθυνση αυτή. Καλούμε σε άμεσο διάλογο και συντονισμό, σχηματίζοντας μια ομάδα της ΛΑΕ που θα έχει την ευθύνη της προώθησης και παρακολούθησης αυτής της πορείας.

1. Αβραάμ Θράσος, Π.Ε. Λέσβου
2. Ανδρώνη Μαλβίνα, Π.Ε. Σύρου
3. Αντωνίου Βαγγέλης, Π.Ε. Χαλκίδας
4. Αποστολόπουλος Γιώργος, Π.Ε. Θήβας
5. Αρέστης Γιώργος., Π.Ε. Ωρωπού
6. Βάσος Βαγγέλης, Π.Ε. Βύρωνα
7. Βλαχογεώργου Αθηνά, Π.Ε. Χαλκίδας
8. Βουτυράκη Μαρία, Π.Ε. Νοτ. Διαμ. Πάτρας
9. Γαλάνης Νίκος, Π.Ε. Αμπελοκήπων
10. Γκαρδαλήνου Γεωργία, Π.Ε. Καρδίτσας
11. Γρηγορίου Πέτρος, Π.Ε. Ιωαννίνων
12. Δαφνιά Ειρήνη, Π.Ε. Αρκαδίας
13. Δουλφής Γιάννης, Π.Ε. Αιγάλεω
14. Ιωαννίδης Θεόφιλος, Π.Ε. Βύρωνα
15. Καλαμπόκας Δημήτρης, Αγρίνιο
16. Καραχάλιος Γιάννης, Π.Ε. Περιστερίου
17. Καψή Νικολέτα, Π.Ε. Δικηγόρων Αθήνας
18. Κατσούλας Χρήστος, Π.Ε. Ιλίου
19. Κουβελάκης Στάθης, Παρίσι
20. Κουτσιανάς Πάνος, Π.Ε. Ιλίου
21. Κουτσούλας Θανάσης, Π.Ε. Θεσσαλονίκης
22. Κραββαρίτης Πάνος, Π.Ε. Λαμίας
23. Κυπραίος Βασίλης, Π.Ε. Πάτρας
24. Κωστάρας Βασίλης, Αγρίνιο
25. Λαπαβίτσας Κώστας, Λονδίνο
26. Λεονταράκης Παναγιώτης, Π.Ε. Καβάλας

27. Λεχουρίτης Γιώργος, Π.Ε. Πατησίων
28. Λυμπερόπουλος Θόδωρος, Π.Ε. Αγ. Παρασκευής
29. Λύτρα Κωνσταντίνη, Π.Ε. Κορινθίας
30. Μαγνήσαλης Σωκράτης, Π.Ε. Βύρωνα
31. Μακαντάσης Δήμος, Π.Ε. Β. Εύβοιας (Ιστιαία)
32. Μανώλας Γιάννης, Π.Ε. Ν. Ηρακλείου
33. Μαργαριτόγιαννης Σωτήρης, Π.Ε. Λαμίας
34. Μαρκάτης Λευτέρης, Π.Ε. Κέρκυρας
35. Μαρούδας Διονύσης, Π.Ε. Δυτικών Ηρακλείου
36. Μαυρομάτης Παναγιώτης, Π.Ε. Ρόδου
37. Μαύρου Τίνα, Π.Ε. Πειραιά
38. Μέλιος Παντελής, Π.Ε. Αγρινίου
39. Μητρόπουλος Δημήτρης, Π.Ε. Ν. Σμύρνης
40. Μόσχος Γιάννης, Π.Ε. Πειραιά
41. Μπέκα Γεωργία, Π.Ε. Ρεθύμνου
42. Μπελαντής Δημήτρης, Π.Ε. Δικηγόρων Αθήνας
43. Μπέλμπας Χρήστος, Π.Ε. Χανίων
44. Μπίλιας Φώτης, Π.Ε. Νεάπολης Συκεών
45. Νικολάου Σεραφείμ, Π.Ε. Κορινθίας
46. Ξαγοράρης Χρήστος, Π.Ε. Πετραλώνων-Κουκακίου
47. Παπαδόπουλος Θρασύβουλος, Κίελο
48. Παπαδοπούλου Ευαγγελία, Π.Ε. Βύρωνα
49. Παπαϊωάννου Γιάννης, Π.Ε. Λάρισας
50. Παπακανάκης Νίκος, Π.Ε. Μαλεβιζίου Ηρακλείου
51. Παπαναστόπουλος Νίκος, Π.Ε. Παιανίας
52. Παπαχριστοδούλου Λευτέρης, Π.Ε. Βύρωνα
53. Πέττας Νίκος, Π.Ε. Κέντρου Πάτρας
54. Πούλου Ελένη, Π.Ε. Λιβαδειάς
55. Ρήγος Γιάννης, Π.Ε. Αγ. Παρασκευής
56. Σαγιά Σοφία, Π.Ε. Βύρωνα
57. Σακελλαρόπουλος Σπύρος, Π.Ε. Χαλανδρίου
58. Σιμάκη Βάσω, Π.Ε. Πάτρας
59. Σουρούνης Ανδρέας, Π.Ε. Κέντρου Πάτρας
60. Σταθάκης Σπύρος, Π.Ε. 1ης Δ.Κ. Α΄ Αθήνας
61. Στάθης Γιώργος, Π.Ε. Κορωπίου
62. Σταθόπουλος Χρήστος, Π.Ε. Παλλήνης
63. Σταματόπουλος Χρήστος, Π.Ε. Αγ. Παρασκευής
64. Σταυρομήτρου Δήμητρα, Π.Ε. Δικηγόρων Αθήνας
65. Σωτήρης Παναγιώτης, Π.Ε. Εξαρχείων
66. Τέκνου Αναστασία, Π.Ε. Κορινθίας
67. Τζήμας Θέμις, Π.Ε. Δικηγόρων Θεσσαλονίκης
68. Τουλιάτος Χρήστος, Π.Ε. Ζωγράφου
69. Τριανταφυλλίδου Μαρία, Π.Ε. Αγρινίου
70. Τσακαλάκης Κώστας, Π.Ε. Διονύσου
71. Τσιφης Κώστας, Π.Ε. Λάρισας
72. Υφαντή Χρύσα, Π.Ε. Βύρωνα
73. Φωτόπουλος Τάσος, Π.Ε. Ο.Τ.Ε.
74. Χαμηλάκη Κατερίνα, Π.Ε. Νοτ. Διαμ. Πάτρας
75. Χατζής Μιχάλης, Π.Ε. Μεσολογγίου

ektosgrammis.gr